

Sygn. akt V KK 141/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 lipca 2016 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
sprawy **K. T.**,
skazanego z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt VII Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w N.
z dnia 15 maja 2015 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 15 maja 2015 r. K.T. został skazany za dwa czyny z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, dwa czyny z art. 62 ust. 1 ww. ustawy oraz za czyn z art. 178a § 1 k.k., za które wymierzono mu odpowiednio kary jednostkowe i karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie; orzeczono nadto środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 4 grudnia 2015 r., zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjęto, iż przy orzekaniu w części rozstrzygającej zastosowanie znalazł art. 4 § 1 k.k.; uchylono orzeczenie o karze łącznej; uniewinniono oskarżonego od zarzutu popełnienia jednego z czynów z art. 63 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii; orzeczono nową karę łączną w rozmiarze roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności; skorygowano także orzeczenie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie pierwszoinstancyjne; w pozostałej części utrzymano zaskarżone orzeczenie w mocy, orzekając w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od tego orzeczenia, z wyjątkiem jego części uniewinniającej, obrońca skazanego wniósł kasację. Zarzucił w niej naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na jego treść, to jest art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. polegające na oddaleniu wniosków dowodowych złożonych przez obrońcę skazanego w piśmie z dnia 30 listopada 2015 r. zmierzających do ustalenia, czy funkcjonariusze Policji B. M. i R. D. pozostają pod zarzutami przekroczenia uprawnień i łapownictwa oraz czy ewentualnie stawiane im zarzuty dotyczą działań w sprawie przeciwko K. T. oraz rażącą niewspółmierność orzeczonej kary łącznej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdy tymczasem wystarczające byłoby orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania przy zastosowaniu łagodniejszych reguł łączenia kar. W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w O. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania, a nadto o dopuszczenie dowodów z załączonych do pisma z dnia 30 listopada 2015r. materiałów prasowych na podniesione w tym piśmie okoliczności dotyczące zatrzymania, tymczasowego aresztowania oraz przedstawienia zarzutów przekroczenia uprawnień i łapownictwa funkcjonariuszom Komendy Powiatowej Policji w N. R. D. i B. M., którzy prowadzili czynności procesowe w sprawie przeciwko skazanemu oraz zostali przesłuchani w niej w charakterze świadków, a ich zeznania stały się podstawą wydania wyroku skazującego, oraz o wystąpienie do stosownej jednostki prokuratury z zapytaniem, czy prowadzone jest takie postępowanie i jeżeli tak, to jaki jest jego zakres.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna, co przy braku okoliczności wymienionych w art. 536 k.p.k., które Sąd kasacyjny zobligowany jest uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Sformułowane w skardze wnioski dowodowe były już przedmiotem rozpoznania w postępowaniu odwoławczym (k. 598v) i zostały na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 3 oddalone. Nie doszło w tym zakresie do obrazy art. 452 § 2 k.p.k. w sytuacji, gdy konieczność prowadzenia postępowania dowodowego w kierunku sugerowanym przez obronę nie zachodziła z tego chociażby powodu, że zeznania funkcjonariuszy R. D. i B. M. nie miały kluczowego znaczenia dla skazania K. T. Wprawdzie mieli oni pewien wkład w czynności, w wyniku których ujawniono niektóre z przypisanych skazanemu przestępstw, ich przebieg następnie zrelacjonowali, składając dość lakoniczne zeznania w charakterze świadków (k. 504-505). Nie było to jednak pierwszorzędą podstawą ustaleń dotyczących inkryminowanych czynów wymagającą dodatkowej weryfikacji. Brak takiej konieczności wynikał z faktu, że przecież wyniki przeprowadzonych przez tych funkcjonariuszy czynności operacyjnych i ich zeznania korelowały z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, takimi jak specjalistyczne opinie czy wyjaśnienia samych oskarżonych. Tak więc już choćby z tego względu zupełnie hipotetyczne założenie skarżącego, że prowadzenie przeciwko wspomnianym funkcjonariuszom czynności procesowych miałoby zaważyć na prawidłowości ich działań w niniejszej sprawie i wiarygodności jako źródeł dowodowych, uznać należało za oczywiście bezzasadne. Skarżący w najmniejszym stopniu nie wykazał choćby prawdopodobieństwa takiego wpływu. Wnioski dowodowe nie mogą ograniczać się zaś do formułowania postulatów uzupełnienia postępowania dowodowego w kierunku badania niczym nie uzasadnionych tez, podlegających sprawdzeniu niejako „na wszelki wypadek”.

Odnosząc się do kwestionowania wymiaru zmodyfikowanej w postępowaniu odwoławczym kary, zauważyć należało, że przepis art. 523 § 1 zd 2 k.p.k. normuje

niedopuszczalność wniesienia kasacji „wyłącznie z powodu niewspółmierności kary”. Powyższy zwrot należy rozumieć w ten sposób, że nie jest dopuszczalne zaskarżenie kasacją wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, jeżeli podnosi się jedynie zarzut jej niewspółmierności. A *contrario*, wolno zatem twierdzić, że kara jest niewspółmierna, pod warunkiem jednak, iż zarzuca się rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia jej dotyczącego. Nie jest przy tym dopuszczalne omijanie powyższego zakazu przez wskazywanie na obrazę art. 53, 60 czy też art. 69 k.k., polegającą na wymierzeniu kary nieodpowiadającej ustawowym dyrektywom, gdyż tego rodzaju zarzut sprowadzałby się do podniesienia będącego względną przyczyną odwoławczą uchybienia z art. 438 pkt 4 k.p.k., a nie obrazy przepisów prawa materialnego.

Już ze sformułowanego na wstępie zarzutu, rozwiniętego następnie na str. 4 i 5 kasacji, w sposób nie budzący wątpliwości wynikało, że skarżący nie zrealizował tego wymagania. Niewspółmierności kary upatrywał bowiem w niezastosowaniu środka probacyjnego określonego w art. 69 § 1 k.k., co nie mogło być następstwem wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. naruszeń w sferze prawa. Na gruncie ocennym, a zatem pozostającym również poza zakresem kognicji kasacyjnej, pozostawał także i wymiar kary łącznej, co do którego wspomniano tylko w kasacji, że winny być zastosowane przez Sąd odwoławczy łagodniejsze reguły łączenia kar.

Konsekwencją zaprezentowanego powyżej stanowiska wobec zarzutów kasacyjnych było uznanie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia za bezzasadny w stopniu określonym w art. 535 § 3 k.p.k., co implikowało orzeczenie wyrażone w części dyspozytywnej postanowienia.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. skazany został obciążony kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.